

i særdeles mange Tilfælde er saa lille, at den, naar den øvrige Del af Forsørgelsen er inddraget, fordi Vedkommende maa anses for helløbet eller ikke længer trænger til Statens Forsorg, maa siges at være uden Betydning som Pension for den Paagjældende. Ogsaa for Statskassen ere disse smaa Beløb, selv i samlet Sum, af meget ringe Betydning i finantiel Henseende, hvorimod deres maaendelige Anvisning i Forbindelse med den Omstændighed, at de netop paa Grund af deres ringe Betydning idelig henstaa i længere Tid som Udgiftsrestancer, medfører en Besværighed, som ikke staa i et passende Forhold til deres Værdi for den Paagjældende. Af Hensigtsmæssighedsgrunde er det derfor her foreslaet, at ogsaa denne Del af Forsørgelsen, naar den ikke naar et Beløb af 30 Kr. aarlig, skal bortfalde i de Tilfælde, hvori Forsørgelsen som saadan inddrages.

Til § 15.

Naar Lovens § 14 (svarende til Lovforslagets § 15), 1ste Stykke, ved at angive de Hensyn, hvorefter Forsørgelsens Størrelse i hvert Tilfælde skal bestemmes, har indskudt Ordene „navnlig for Invalider af 3die Afdeling“, maa man tilraade at udelade dem i nærværende Lovforslag. Man skjønner ikke, hvorfor disse Regler for Invaliderforsørgelsens Fastsættelse, der, som tidligere omtalt, netop ere Grundreglerne for Lovens hele Forsørgelsesprincip, selv for en enkelt Invalidaddeling skal have særlig fortrinnsvis for Die, og man er derfor tilbøjelig til at tro, at den nævnte Indskudsætning skuldes en Jøfelse af, at den snevve Plads imellem Maximum og Minimum af Forsørgelsesbeløbene i 1ste og 2den Afdeling, som ovenfor udvirket, i høj Grad indskrænke Lovreglernes Anvendelse for disse Klassers Vedkommende. Dette Sidste er allerede foreslaet forandret, og da de heromhandlede indskudte Ord, ifjndt de i Virkeligheden ikke lægge noget Vaand paa Anvendelsen af Lovreglerne i alle Tilfælde, dog mulig kunne foranledige en Misforstaaelse af dem, har man troet at burde lade dem falde bort, eftersom det er vigtigt, at denne Paragraf, netop fordi den angiver de væsentligste Principer for Forsørgelsen og bestemmer dennes hele Karakter, er fuldstændig klar. Af samme Grund er i Paragrafens 2det Stykke foreslaet den Tilføielse, at det kun er, „naar Invaliditetsgraden er forandret“, at Invaliden senere kan overføres i en anden Afdeling, uagtet man erkjender, at denne Tilføielse i Grunden er ufornøden, da dette med Nødvendighed følger af Lovens § 12, 1ste Afsnit (Forslagets § 12).

Til § 16.

Naar Lovens § 15 a (svarende til Forslagets § 16 a) indeholder den Bestemmelse til Gunst for Invaliderne, at de ved Ansættelse i Bestillinger kun da helt miste Understøttelsen, hvis den med Bestillingen forbundne Indtægt er halvanden Gang

saa stor som hin, kan der, da Lovens § 13 fastsætter, at den efter § 12 a beregnede Del af en vedvarende Indvaliderforsørgelse skal behandles som Pension, maa ske opstaa Tvivl om, hvorvidt denne Del af Forsørgelsen er medindbefattet under Reglen i Lovens § 15 a. Man skjønner ikke, at en saadan Tvivl vilde være begrundet, eftersom det af hele Indholdet i Lovens § 13. saavel som af dennes Forhold til den paafølgende § 14 formentlig klart nok fremgaar, at der herved alene tænkes paa, at den nævnte Del af Forsørgelsen ligesaa lidt som Pension kan formindkes, fordi Erangen til den siden maatte blive mindre; men man har dog holdt for, at en Tilføielse som den, der parenthetisk er indskudt i Forslagets § 16 a, vilde være at anbefale.

Under c. i Slutningen har man foreslaet en Redaktionsforandring, da Lovens Ord synes at give Invaliden Ret til i det forudsatte Tilfælde under alle Omstændigheder helt eller delvis at kræve sin tidligere Forsørgelse; men en saadan Ret er aldeles usforenelig med Bestemmelserne i Forslagets § 15.

Til § 17.

Den tilsvarende § 16 i Loven af 9de April 1851 bestemmer, at de heromhandlede Officerer m. Fl. have Afgang til som Invaliderforsørgelse, foruden deres Pension efter Pensionsloven, at faae indtil $\frac{1}{3}$ af den Embedsindtægt, hvoraf Pensionen beregnes, altsaa af den Indtægt, der oppebæres paa Afstedigelsens Tid. Af Hensyn til, at den tilføiede Begrebsbestadigelse undertiden først efter længere Tids Forløb, og efterat den Paagjældende muligvis i Mellemtiden er oprykket paa højere Lønning, nødvendiggjør hans Afstedigelse, er det anset for rettest i alle Tilfælde at stille Invaliderforsørgelsens Størrelse i Forhold til den Embedsindtægt, der oppebæres paa den Tid, da Bestadigelsen tilføiedes.

Til § 18.

I Forslagets § 18, hvori Betegnelserne af de Personer, den angaar, ere bragte i Overensstemmelse med Lovene af 6te Juli 1867 om Hærens Ordning, 24de April 1868 om Søværnets Ordning og 26de Mai 1868 om Ordningen af Hærens Forplejningskorps, har man ikke blot foreslaet at forandre den gjældende Lov saaledes, at det bliver klart, at Invalider af 1ste og 2den Afdeling ikke nødvendigvis skulle have henholdsvis fuld eller $\frac{2}{3}$ Indtægt som Forsørgelse, hvilket strider mod dennes hele Anordning i Loven, men tillige foreslaet, at de Paagjældende, ogsaa naar de ved Fredstjenesten blive Invalider, skulle have Afgang til en alid noget mindre Forsørgelse. Grunden til, at Lovens § 18 kun giver de deri nævnte Personer Afgang til Forsørgelse, naar de blive Invalider i Krig, ligger formentlig alene i en Forudsætning om, at de overhovedet kun under